

Straceni bohaterowie Powstania Wielkanocnego

Siedmiu sygnatariuszy:

Éamonn Ceannt: urodzony w Galway w roku 1881, przed rozpoczęciem powstania był pracownikiem Korporacji Dublińskiej. Współzałożyciel Ochotników Irlandzkich, który brał udział w zakończonej sukcesem akcji przemytu broni do Howth w roku 1914. Jego zaangażowanie w sprawę republikańską szło w parze z zainteresowaniem kulturą irlandzką, szczególnie językiem i historią, był on także doskonałym graczem na dudach irlandzkich. Jako komendant czwartego batalionu Ochotników Irlandzkich podczas powstania zajmował South Dublin Union, dzisiejszy szpitala Świętego Jakuba. Stracony 8 maja 1916 roku.

Thomas James Clarke: urodzony na Wyspie Wight w 1857 roku, jego ojciec był żołnierzem armii brytyjskiej. Podczas pobytu w Ameryce wstąpił do organizacji Clann na nGael, skazany później na 15 lat ciężkich robot za udział w atakach bombowych w Londynie w latach 1883-1898. Po powrocie z drugiej podróży po Ameryce w roku 1907 dzięki powiązaniom z Clann na nGael w Stanach Zjednoczonych stał się ważną postacią ruchu rewolucyjnego w Irlandii. Zajmował stanowisko skarbnika Irlandzkiego Bractwa Republikańskiego a także był członkiem jej Rady Najwyższej od 1915 roku. Pierwszy z sygnatariuszy Proklamacji Niepodległości, co było wyrazem szacunku pozostałych sygnatariuszy dla jego starszeństwa, Clarke był w grupie, która okupowała budynek Poczty Głównej. Stracony 3 maja 1916.

James Connolly: urodzony w Edynburgu w roku 1868, po raz pierwszy ujrzał Irlandię jako żołnierz armii brytyjskiej. Jednak po powrocie do Szkocji prężna społeczność irlandzka w Edynburgu wpływała pozytywnie na jego rosnące zainteresowanie polityką irlandzką w połowie lat 90-tych XIX wieku, co przyczyniło się do jego decyzji o emigracji do Dublina w 1886 roku, gdzie założył on Irlandzką Socjalistyczną Partię Republikańską. Większość pierwszej dekady XX wieku spędził w Ameryce, powrócił do Irlandii, by prowadzić kampanię w obronie praw robotników wraz Jamesem Larkinem. Jako

człowiek świadom zagrożeń podziałów religijnych, Connolly bezustannie prowadził walkę z religijną bigoterią. W roku 1913 został jednym z założycieli Irlandzkiej Armii Obywatelskiej. Podczas Powstania Wielkanocnego został mianowany głównodowodzącym sił dublińskich, stając na czele grupy, która zajęła budynek Poczty Głównej. Stracony na siedząco, gdyż nie mógł stać o własnych siłach, Connolly był jednym z ostatnich przywódców Powstania, na którym wykonano wyrok śmierci.

Seán MacDiarmada: urodzony w roku 1884 w Leitrim, MacDiarmada emigrował do Glasgow w roku 1900, a stamtąd przeniósł się do Belfastu w roku 1902. Członek Ligi Celtyckiej, był znajomym Bulmera Hobsona. Wstąpił do Irlandzkiego Bractwa Republikańskiego w 1906 będąc jeszcze wtedy mieszkańcem Belfastu, później, w 1908, przeprowadził się do Dublina gdzie został redaktorem naczelnym organu Irlandzkiego Bractwa Republikańskiego *Irlandzka Niepodległość* w roku 1910. Mimo tego, że zachorował na polio w roku 1912 został mianowany członkiem Komitetu Tymczasowego Ochotników Irlandzkich w roku 1913, następnie wybrany do Komitetu Wojskowego Irlandzkiego Bractwa Republikańskiego w 1915 roku. Podczas Powstania MacDiarmada bronił budynku Poczty Głównej. Stracony 12 maja 1916 roku.

Thomas MacDonagh: urodzony w Tipperary w 1878 roku, na początku swojego życia zawodowego pracował jako nauczyciel. Przeprowadził się do Dublina by studiować i był pierwszym nauczycielem szkoły pod patronatem Świętego Edny, szkoły, która powstała dzięki niemu oraz Patrykowi Pearsowi. MacDonagh był wybitnym znawcą literatury, a jego erudycja zapewniła mu posadę w Katedrze Anglistyki na University College w Dublinie. Jego sztuka "When the Dawn is Come" wystawiona została w teatrze Abbey. Mianowany szefem wyszkolenia Ochotników Irlandzkich w 1914 roku, wstąpił do Irlandzkiego Bractwa Rewolucyjnego, w którym został członkiem Komitetu Wojskowego w roku 1916. Był dowódcą drugiego batalionu Ochotników, który zajął fabrykę ciastek Jacobsa oraz okoliczne budynki. Stracony 3 maja 1916 roku.

Patrick Pearse: urodził się w Dublinie w 1879 roku, od wczesnych lat młodości interesował się kulturą irlandzką. W roku 1898 został członkiem Komitetu Wykonawczego Ligi Celtyckiej. Ukończył Uniwersytet Królewski w roku 1901 jako magister sztuki i prawa. Pearse pisał i wydawał zarówno po irlandzku, jak i po angielsku, został redaktorem naczelnym *An Claidheamh Soluis*, oficjalnego organu Ligi Celtyckiej. Wierząc głęboko w wartość wykształcenia założył dwie szkoły, Coláiste Éanna oraz Coláiste Íde, poświęcając się kształceniu dzieci irlandzkich po irlandzku. Jeden z założycieli Ochotników Irlandzkich, autor Proklamacji Niepodległości, Pearse był obecny w budynku Poczty Głównej podczas Powstania jako zwierzchnik sił irlandzkich. Stracony 3 maja 1916 roku.

Joseph Mary Plunkett: urodzony w 1887 roku w Dublinie, jego ojciec miał papieski tytuł hrabiowski, kształcił się w Anglii, po czym wrócił do Irlandii i ukończył University College w Dublinie w 1909 roku. Po skończeniu studiów Plunkett podróżował dwa lata, po czym wrócił do Dublina w 1911 roku z powodu złego stanu zdrowia. Dzielił miłość MacDonagha do literatury i był redaktorem naczelnym *Przeglądu Irlandzkiego*. Wraz z MacDonagh i Edwardem Martynem pomagał w tworzeniu irlandzkiego teatru narodowego. Wstąpił do Ochotników Irlandzkich w 1913 roku, uzyskując członkostwo Irlandzkiego Bractwa Rewolucyjnego w 1914 roku. W roku 1915 Plunkett pojechał do Niemiec spotkać się z Rogerem Casementem. Podczas planowania Powstania został mianowany Szefem Operacji Militarnych i był odpowiedzialny na tym stanowisku za strategię wojskową. W czasie Powstania bronił budynku Poczty Głównej. Po kapitulacji ożenił się z Grace Gifford będąc więźniem Kilmainham Gaol a egzekucję na nim wykonano 4 maja 1916 roku.

Inni przywódcy straceni po stłumieniu Powstania:

Roger Casement: urodzony w roku 1864 w Dublinie, Casement uzyskał szlachectwo za usługi świadczone konsulatu brytyjskiemu. Prowadził bezustanną kampanię obnażania okrucieństwa wobec ludności tubylczej w belgijskim Kongo w roku 1904, a następnie w Brazylii od 1911 do 1912 roku,

wywołując międzynarodową sensację swoim reportażem. Casement został członkiem Ligi Celtyckiej w 1904 roku, kiedy to zaczął pisywać artykuły o zabarwieniu nacjonalistycznym pod pseudonimem „Seán Bhean Bhocht”. Zrezygnował z służby konsularnej w 1913 by wstąpić do Ochotników Irlandzkich. Z racji swojego doświadczenia wysłany do Niemiec w celu sformowania brygady irlandzkiej składającej się z jeńców wojennych. Powróciwszy do Irlandii na pokładzie niemieckiego U-Boota, wzięty do niewoli w Kerry w roku 1916, w Wielki Piątek. Więziony w Pentonville Goal w Londynie, gdzie osądzony został za zdradę stanu. Powieszony 3 sierpnia 1916, jedyny przywódca Powstania stracony poza Irlandią.

Con Colbert: urodzony w 1888 roku, pochodził z Limerick. Przed Powstaniem Wielkanocnym był czynnym członkiem ruchu republikańskiego należąc zarówno do Fianna Éireann jak i Ochotników Irlandzkich. Jako wzorowy harcerz Colbert nie pił alkoholu i nie palił papierosów. Jako kapitan kompanii F Czwartego Batalionu dowodził fabryką przy Marrowbone Lane, która skapitulowała w niedzielę, 30 kwietnia 1916 roku. Jego egzekucja odbyła się 8 maja 1916 roku.

Edward Daly: urodzony w Limerick w 1891 roku, jego rodzina miała tradycje republikańskie – jego wujek, John Daly, brał udział w rebelii roku 1867. Podczas Powstania dowodził Pierwszym Batalionem, który zaatakował baraki Bridewell i Linenhall, zajmując gmach sądu. Bliski przyjaciel Toma Clarka, ich przyjaźń stała się jeszcze bardziej zażyła, kiedy Daly poślubił siostrę Clarka. Stracony 4 maja 1916 roku.

Seán Heuston: urodzony w 1891 roku, był odpowiedzialny za funkcjonowanie organizacji Fianna Éireann w Limerick. Wraz z Conem Colbertem, Heuston zaangażował się w kształcenie chłopców w Scoil Éanna, organizując musztry wojskowe oraz praktyki strzeleckie. Część Pierwszego Batalionu Ochotników Irlandzkich pod dowództwem Heustona zajęła budynek Mendicity Institute na południe od rzeki Liffey, broniąc go przez dwa dni. Stracony 8 maja 1916 roku. Stacja kolejowa Heuston nosi jego imię.

Thomas Kent: urodzony w 1865 roku Kent został aresztowany w swoim domu w Castlelyons w hrabstwie Cork, po najeździe Irlandzkiej Policji Królewskiej 22 kwietnia 1916 roku, podczas którego jego młodszy brat został śmiertelnie ranny. Zamierzał udać się do Dublina by wziąć udział w Powstaniu, ale kiedy rozkaz mobilizacyjny dla Ochotników Irlandzkich został anulowany, przyjął, że data powstania została przełożona i został w domu. Został stracony w barakach więziennych w Cork 9 maja 1916 roku, tuż po wydaniu wyroku przez sąd wojskowy. W 1966 roku stacja kolejowa w Cork została nazwana jego imieniem.

John MacBride: urodzony w Mayo w 1865 roku. Choć skończył medycynę porzucił swój zawód by pracować w aptece. Wyjechał do Ameryki w roku 1896 by popularyzować cele Irlandzkiego Bractwa Republikańskiego, następnie udał się do RPA gdzie stworzył Irlandzką Brygadę Transwalską podczas Drugiej Wojny Burskiej. MacBride ożenił się z irlandzką nacjonalistką Maude Gonne w roku 1903. Nie był członkiem Ochotników Irlandzkich, ale po rozpoczęciu Powstania zaoferował swoje usługi Thomasowi MacDonagh i był obecny w fabryce Jacobsa kiedy siły powstańcze skapitulowały w niedzielę, 30 kwietnia 1916 roku. Stracony 5 maja 1916 roku.

Michael Mallin: tkacz jedwabiu z zawodu, urodził się w Dublinie w 1874 roku. Wraz z Konstancją Markiewicz dowodził małym oddziałem Irlandzkiej Armii Obywatelskiej, której był szefem sztabu, zajmując St. Stephen Green oraz Królewską Akademię Medyczną. Stracony 8 maja 1916 roku.

Michael O'Hanrahan: urodził się w Wexford w 1877 roku. Jako młody człowiek był obiecującym pisarzem, mocno zaangażowanym w popularyzację języka irlandzkiego. Założył filię Ligi Celtyckiej w Carlow i opublikował dwie powieści „*A Swordsman of the Brigade*” oraz „*When the Norman Came*”. Jak wielu straconych przywódców Powstania, był członkiem Ochotników Irlandzkich od momentu powstania tej organizacji, i był zastępcą Thomasa MacDonagh podczas obrony fabryki Jacobsa, choć to stanowisko uzurpował sobie John MacBride. Stracony 4 maja 1916 roku.

William Pearse: urodził się w Dublinie, w 1881 roku. Młodszy brat Patryka Pearsa, William dzielił z bratem marzenie o niepodległej Irlandii. Pomagał Patrykowi prowadzić szkołę pod patronatem Świętego Edny. Braci byli bardzo zżyci ze sobą i walczyli razem w budynku Poczty Głównej. Stracony 4 maja 1916 roku. Stacja kolejowa na Westland Row w Dublinie została nazwana ich imieniem w roku 1966 dla uczczenia ich pamięci.